ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1878 ΑΡΙΘ. 124.

Συνδρ. ἐτησία Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
» » Ἐπαρχιῶν » 1,20
» » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀριθ. 79

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ ἐφημερὶς τῶν «Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

Ὁ Θησεὺς φονεύει τὸν Μινώταυρον ἐντὸς τοῦ Λαβυρίνθου.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν τὸ τέρας τοῦτο ἦτο τέκνον τῆς Πασιφάης, τῆς γυναικὸς τοῦ Μίνωος καί τινος ταύρου, ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς ἐφεξῆς· Ὁ Μίνως ἐπιθυμῶν νὰ γείνῃ βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἐκήρυξεν εἰς τοὺς Κρῆτας, ὅτι τόσον ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῶν θεῶν, ὥστε ὅ,τι τοὺς ἐζήτει, τὸ ἐλάμβανε· πρὸς βεβαίωσιν δὲ τῶν λόγων του προσευχήθη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ταῦρος, καὶ, ὡ τοῦ

θαύματος! ἀμέσως ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ὕδατος ὡραῖός τις ταῦρος, τὸν ὁποῖον ὅμως, ἀντὶ νὰ θυσιάσῃ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἐφύλαξε διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἐθυσίασεν ἄλλον χειρότερον. Τοῦτο ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης ἐθεώρησεν ὡς προσβολὴν καὶ ἔκαμεν, ὥστε τὸ γεννηθὲν ἐκ τῆς γυναικός του Πασιφάης τέκνον νὰ ἦναι τέρας, ἔχον κεφαλὴν ἀνθρώπου καὶ σῶμα βοός!

Τὸ τέρας τοῦτο ὁ Μίνως ἔκλεισεν εἴς τινα λαβύρινθον πλησίον τῆς Κνοσσοῦ καὶ εἰς βορὰν αὐτοῦ ἔρριπτε κατ' ἔτος τοὺς δέκα νέους, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι ἔδιδον εἰς αὐτὸν ὡς φόρον ὑποταγῆς.

Ὁ Θησεὺς ὅμως ἀποσταλεὶς εἰς Κρήτην μετὰ ἐννέα ἄλλων συμπολιτῶν του καὶ ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνωος Ἀριάδνης εἰσῆλθεν εἰς τὸν λαβύρινθον καὶ εὑρὼν τὸν Μινώταυρον, τὸν ἐφόνευσε καὶ διὰ τῆς βοηθείας τῆς κλωστῆς, τῆς ὁποίας τὴν μίαν ἄκραν ἔδεσεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ λαβυρίνθου καὶ τὴν ἄλλην ἐκράτει αὐτὸς, ἐξῆλθε καὶ λαβὼν μαζύ του τὴν Ἀριάδνην, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπαλλάξας οὕτω πως τὴν πατρίδα του τοῦ φόρου ἐκείνου τοῦ αἵματος.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ προηγ. ἀριθμόν.)

Οὐδέποτε εἶχε προφέρει λέξιν περὶ τοιούτων πραγμάτων ὁ Ἐμμανουὴλ πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ὥστε αὐτὴ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἀσφάλειά της ἐχρεωστεῖτο εἰς τὴν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχεν ἐπὶ τῶν ἱερέων ἕνεκα τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀφωσιώσεως εἰς τὰ συμφέροντα τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ὅλη αὕτη ἡ ἐπιρροὴ του δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ ἐντελῶς τὴν ὑποψίαν καὶ τὴν ἔρευναν τοῦ Πάτερ Φερνάνδου, διότι οὗτος ἐβεβαίωσε τὸν Ἐμμανουὴλ, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰσαβέλλαν ἐν ἡσυχίᾳ, ἐνῷ ἐφρόνει καὶ ἔπραττεν ἐναντίον τῶν δογμάτων τῆς ἐκκλησίας· ἐπρότεινε δὲ εἰς αὐτὸν νὰ εὕρῃ δι' αὐτὴν σύντροφόν τινα,—κυρίαν ἡλικιωμένην καὶ εἰς τὸ ἄκρον θρῆσκον, διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ὁποίας ἤλπιζε νὰ φέρῃ τὸ ἀπολωλὸς τοῦτο πρόβατον ἐντὸς τοῦ ποιμνίου. Ὁ Ἐμμανουὴλ οὐδεμίαν ἔκαμεν ἀντίστασιν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ ἱερέως, δὲν ἤλπιζεν ὅμως ὅτι ἡ κυρία αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ τι, διότι ὅσον περισσότερον παρετήρει τὴν ἀδελφήν του, τόσον ἀνεκάλυπτε καὶ νέας ἐνδείξεις σταθεροῦ χαρακτῆρος καὶ ἐγνώριζεν, ὅτι ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν καὶ καλὴν αὐτῆς συμπεριφορὰν ὑπῆρχον βαθέως ἐρριζωμέναι αἱ βάσεις ἀτρομήτου καὶ ἀκεραίου πνεύματος, τὸ ὁποῖον οὔτε βάσανα, οὔτε θάνατος θὰ ἠδύναντο νὰ διασείσωσιν. Ἡ Ἰσαβέλλα οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ τῶν συμβουλῶν καὶ σκέψεων τούτων, ὅτε δὲ ὁ ἀδελφός της ἐσύστησεν εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν, ἥτις ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σύντροφος καὶ πνευματικὸς ὁδηγὸς αὐτῆς, ἐδέχθη αὐτὴν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς γλυκύτητος, δὲν ὑπῆρχεν ὅμως συμπάθεια μεταξὺ αὐτῶν, ὥστε ἡ συμπεριφορὰ ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλας ἦτο ἁπλῶς εὐγενὴς, ἄνευ αἰσθήματος φιλίας.

Ὁ Κωνσταντῖνος δὲ Βαράνζας ἦτο τακτικὸς εἰς τὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, καὶ δὲ μόνος ἐξ ὅλων τῶν γνωρίμων τοῦ Ἐμμανουὴλ ἐσύχναζεν ἐλευθέρως εἰς τὴν οἰκίαν του, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πένθους τῆς Ἰσαβέλλας· εἰς τὸν Κωνσταντῖνον μόνον ὁ Ἐμμανουὴλ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τῆς αἱρέσεως τῆς ἀδελφῆς του καὶ περὶ τῶν φόβων του, μήπως διὰ τῆς ἐπιμονῆς της ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτὴν τὴν ἐκδίκησιν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο πλήρης ἀνησυχίας καὶ λύπης, διότι ὁ ἴδιος ἦτο σταθερὸς συνήγορος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐλυπεῖτο βλέπων τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ φίλου, πεπλανημένην, (ὡς ἐφαντάζετο) εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς αἱρέσεως. Οἱ δύο φίλοι συνωμίλουν ἑσπέραν τινὰ εἰς τὸν κῆπον· τὴν ἡμέραν δὲ ἐκείνην ἦτο ἑορτὴ ἁγίᾳ τινὸς, ἡ δὲ Ἰσαβέλλα μὴ θελήσασα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶχε κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της· ὁ Ἐμμανουὴλ ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν λειτουργίαν εὗρε τὸν Κωνσταντῖνον περιμένοντα αὐτόν. «Ἤθελα νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ ἐμπορικῶν τινων ὑποθέσεων,» εἶπεν ὁ δὲ Βαράνζας, — «ἀλλὰ τί ἔχεις; φαίνεσαι τόσον περίλυπος!» «Καὶ πῶς νὰ μὴ ἦμαι περίλυπος; Ὁ Πάτερ Φερνάνδος λέγει ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ὑπομείνῃ. Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Ἰσαβέλλας ἐπέσυρεν ἤδη τὴν προσοχὴν ἄλλων, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος κινδυνεύει ἐὰν δὲν τιμωρήσῃ αὐτήν. Πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὕτη, Κωνσταντῖνε!»

«Ποτὲ δὲν βλέπω τὸ φρούριον τοῦ Τριάνα χωρὶς νὰ φρίξω,» ἀπεκρίθη ὁ φίλος του· «ἡ δὲ καρδία μου παράσεται ὁσάκις βλέπω κατάσκοπον διαβαίνοντα τὴν ὁδὸν πλησίον τῆς οἰκίας σου. Ὅταν σκέπτηταί τις, ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἐξαιροῦνται ἐκ τῶν βασάνων, φρίττει· πολλαὶ κυρίαι, σχεδὸν ἐπίσης καλαὶ καὶ ὡραῖαι ὡς ἡ ἀδελφή σου, ἐβασανίσθησαν, ἐστρεβλώθησαν καὶ ἤδη κεῖνται ἐντὸς τῶν τρομερῶν ἐκείνων εἱρκτῶν!»

«Δὲν βλέπω οὐδεμίαν ἐλπίδα, ἐὰν ἐπιμένῃ. Οὐδὲ δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σεβίλλην· ὁ Πάτερ Φερνάνδος οὐδέποτε θέλει ἐπιτρέψει αὐτό. Ὄχι, ἐνταῦθα δύναται νὰ ἦναι ἀσφαλὴς, ἐὰν μόνον ἐγκαταλείψῃ τὰς παραλόγους καὶ ὀλεθρίας δοξασίας της. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν, διότι οὐδὲ ἐξωτερικῶς ἀκόμη θέλει νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Πᾶσαι δὲ αἱ παρακλήσεις, αἱ προτροπαὶ, καὶ αἱ ἀπειλαὶ οὐδεμίαν ἔχουν ἰσχύν. Τί θὰ συμβῇ καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω.»

(ἀκολουθεῖ.)